

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 13.2.2016 a je

VYKONATELNÉ dne 17.2.2016

Český telekomunikační úřad

Odbor legislativní a právní

Dne 24.2.2016 *Kauč!*

Číslo jednací
ČTÚ-52 207/2015-606/IX.vyř.

16

Praha
13 . ledna 2016

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává v řízení vedeném pod čj. ČTÚ-52 207/2015-606 zahájeném dne 1. 10. 2013 na návrh navrhovatele, společnosti ha-vel internet s.r.o., IČO: 253 54 973, se sídlem Olešní 587/11, 712 00 Ostrava-Muglínov, kterou zastupuje JUDr. Pavel Zajíc, advokát, se sídlem Nad Porubkou 2355, 708 00 Ostrava-Poruba, proti odpůrci panu Ladislavu Jindrovi, podnikateli, IČO: 737 28 748, místem podnikání M. Škardové 28, 332 14 Chotěšov, o zaplacení částky 75.360 Kč s příslušenstvím, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 141 odst. 7 správního řádu se návrhu navrhovatele částečně vyhovuje a odpůrce je povinen uhradit navrhovateli do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí částku ve výši 48.960 Kč za neuhrazené faktury spolu s úrokem z prodlení z neuhrazených částek od následujícího dne po jejich splatnosti až do zaplacení takto:
7,75 % p.a. z dlužné částky 14.400 Kč od 14. 1. 2012 do zaplacení dle fa č. 2120400358,
7,75 % p.a. z dlužné částky 14.400 Kč od 12. 2. 2012 do zaplacení dle fa č. 2120400605,
7,75 % p.a. z dlužné částky 14.400 Kč od 12. 3. 2012 do zaplacení dle fa č. 2120401057,
7,75 % p.a. z dlužné částky 5.760 Kč od 13. 4. 2012 do zaplacení dle fa č. 2120401509.
- II. Podle § 141 odst. 7 správního řádu se návrh navrhovatele na úhradu úroku z prodlení ve výši 0,5 % za každý den prodlení v části přesahující výši úroků z prodlení uvedených u dlužných částek v části I. výroku rozhodnutí zamítá.
- III. Podle § 141 odst. 7 správního řádu se návrh navrhovatele v části požadavku na úhradu smluvní pokuty vyúčtované fa č. 212700005 ve výši 26.400 Kč s příslušenstvím zamítá.
- IV. Odpůrce je povinen uhradit podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatnění práva, a to částku ve výši 902,58 Kč za poměrnou část uhrazeného správního poplatku a částku ve výši 942,69 Kč vč. DPH za poměrnou část náhrady nákladů za právní zastoupení, a to vše do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Dne 1. 10. 2013 podal navrhovatel k Českému telekomunikačnímu úřadu návrh na rozhodnutí sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění prostřednictvím systému a na elektronickém formuláři, který je však podle § 129 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích určen výhradně pro podávání návrhů na rozhodování sporů o plnění povinnosti

k peněžitému plnění mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem (účastnické spory podle § 129 zákona o elektronických komunikacích), nikoliv pro podání návrhu na rozhodování sporů mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti podle § 127 zákona o elektronických komunikacích.

Ve svém návrhu na zahájení řízení navrhovatel uvedl, že dne 3. 12. 2011 uzavřel s odpůrcem Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací č. 20111208 (dále jen „Smlouva“). Na základě této Smlouvy navrhovatel poskytoval odpůrci služby, na které vystavoval pravidelná vyúčtování daňovými doklady (fakturami) č. 2120400358, 2120400605, 2120401057, 2120401509, které však odpůrce dosud neuhradil. Vzhledem k tomu, že odpůrce byl v prodlení s úhradou uvedených faktur, navrhovatel v souladu s článkem 6 odst. 2 písm. a), b) a čl. 9 odst. 8 písm. d) svých Všeobecných podmínek poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (dále též „Všeobecné podmínky“) odstoupil od Smlouvy s platností ke dni 13. 4. 2012. V důsledku tohoto odstoupení od Smlouvy vystavil navrhovatel dobropis č. 2012300052 na částku 8.640 Kč k faktuře č. 2120401509 vztahující se k vyúčtování služeb za měsíc duben 2012 a dobropis č. 2012300053, který se vztahuje k faktuře č. 2120401956 za měsíc květen 2012, který zní na celou částku této faktury. Dále navrhovatel v souladu s čl. 7 odst. 4 Všeobecných podmínek vyúčtoval odpůrci fakturou č. 212700005 smluvní pokutu ve výši 26.400 Kč.

Ze všech neuhrazených částek na základě vystavených faktur navrhovatel dále požaduje úhradu úroku z prodlení ve sjednané výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení podle čl. 7 odst. 1 Všeobecných podmínek.

Ke svému návrhu navrhovatel přiložil jako důkazy Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací č. 20111208, Všeobecné podmínky poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací navrhovatele s účinností od 1. 8. 2010, faktury č. 2120400358, 2120400605, 2120401057, 2120401509, 2120401956, 2121700005, dobropisy č. 2012300052, 2012300053, kopii dopisu s odstoupením navrhovatele od Smlouvy ze dne 6. 4. 2012 včetně dodejky a kopii dopisu s vyúčtováním smluvní pokuty ze dne 18. 7. 2012 včetně dodejky.

Na základě takto podaného návrhu bylo zahájeno správní řízení, které bylo původně vedeno pod čj. ČTÚ-89 701/2013-634. V důsledku způsobu podání bylo toto řízení vedeno jako účastnický spor podle § 129 zákona o elektronických komunikacích oblastním odborem Českého telekomunikačního úřadu pro západočeskou oblast.

Pro velký nápad věcí na tomto oblastním odboru došlo k tomu, že teprve dne 30. 7. 2015 byl podaný návrh věcně posouzen a na tomto základě pak postoupen předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu k rozhodnutí, neboť bylo zjištěno, že se jedná o spor podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, k jehož rozhodnutí je oprávněn podle § 107 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu. O změně funkční příslušnosti byl navrhovatel informován dopisem dne 6. 8. 2015. Zároveň bylo navrhovateli vysvětleno, proč došlo k prodlení s vyřízením věci, a bylo mu sděleno, že spor se nadále vede pod novým čj. ČTÚ-52 207/2015-606.

Před tímto datem navrhovatel podal dne 26. 5. 2015 žádost o poskytnutí ochrany proti nečinnosti určenou předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu. Na tuto žádost reagoval předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu dopisem ze dne 26. 8. 2015, ve kterém navrhovatele informoval, že vzhledem k tomu, že došlo ke změně funkční příslušnosti a je tedy v podstatě namítána nečinnost předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, nepostupuje tedy podle § 80 odst. 4 správního řádu, neboť takové rozhodování by bylo ryze formální a ukládání povinnosti „sobě samotnému“ by ztrácelo smysl. V daném případě považoval předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu za účinnější opatření proti nečinnosti uložit vnitřním pokynem podřízeným pracovníkům z odboru legislativního a právního povinnost vydat rozhodnutí ve věci nejpozději do 30. 1. 2016.

Po vyměření správního poplatku a jeho uhrazení ze strany navrhovatele, byl dopisem ze dne 10. 9. 2015 informován odpůrce o zahájení správního řízení. Odpůrci byl zároveň do jeho datové schránky zaslán návrh na zahájení řízení spolu s veškerými podklady předloženými navrhovatelem a odpůrce byl správním orgánem vyzván, aby se k návrhu na

zahájení řízení vyjádřil. K doručení tohoto přípisu správnímu orgánu došlo dne 20. 9. 2015 fikcí dle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., protože uplynulo 10 dnů od dodání datové zprávy do datové schránky odpůrce, aniž by se do schránky přihlásila osoba, která má přístup k dodávanému dokumentu.

Správní orgán vydal dne 7. 10. 2015 usnesení, kterým podle § 36 odst. 1 správního řádu stanovil, že účastníci řízení mohou v dané věci činit návrhy a navrhopvat důkazy tak, aby byly doručeny správnímu orgánu nejpozději do 23. 10. 2015.

Dne 7. 10. 2015 bylo správním orgánem účastníkům řízení odesláno vyrozumění o termínu provedení dokazování dne 2. 11. 2015 v 10:00 hod.

Přesto, že správní orgán vyrozuměl účastníky řízení o možnosti zúčastnit se provedení důkazů ve smyslu § 51 správního řádu, této možnosti žádná strana sporu nevyužila. Správní orgán provedl dne 2. 11. 2015 důkaz následujícími listinami předloženými navrhovatelem spolu s návrhem na zahájení řízení:

- Smlouva o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací č. 20111208 uzavřená mezi stranami tohoto řízení,
- Všeobecné podmínky poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací navrhovatele s účinností od 1. 8. 2010,
- Faktury č. 2120400358, 2120400605, 2120401057, 2120401509, 2120401956, 2121700005,
- Dobropisy č. 2012300052, 2012300053,
- Odstoupení navrhovatele od Smlouvy ze dne 6. 4. 2012 včetně dodejky,
- Dopis s vyúčtováním smluvní pokuty ze dne 18. 7. 2012 včetně dodejky.

Přípisem ze dne 2. 11. 2015 vyrozuměl správní orgán strany sporu v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, a že se strany sporu s nimi mohou seznámit ve dnech 18. 11. 2015 až 20. 11. 2015 po telefonické domluvě.

Navrhovatel se telefonicky omluvil. Následně právní zástupce navrhovatele doložil správnímu orgánu, že je plátcem DPH.

Odpůrce na zaslání sdělení správnímu orgánu, a to na usnesení, do kdy mohou účastníci řízení činit návrhy a navrhopvat důkazy, a vyrozumění o provádění dokazování, obojí bylo dodáno do datové schránky odpůrce dne 7. 10. 2015, vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, bylo dodáno do datové schránky odpůrce dne 12. 11. 2015, nereagoval. Odpůrci byly i tyto zaslání písemnosti správnímu orgánu doručeny fikcí uplynutím 10 dnů od dodání zprávy do datové schránky odpůrce/příjemce, jak vyplývá z § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., protože v této lhůtě se do schránky nepřihlásila osoba, která má přístup k dodávanému dokumentu.

* * *

Na základě shromážděných podkladů a po jejich posouzení správní orgán konstatuje následující.

Při rozhodování ve věci vycházel správní orgán z příslušných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, z obecných právních předpisů a z tvrzení i provedených důkazů, předložených navrhovatelem a ze skutečností známých správnímu orgánu z jeho činnosti.

Správní rozhodnutí musí být vydáno v souladu se zákonem, a to orgánem, který je k vydání takového rozhodnutí příslušný. Správnímu orgánu je z vlastní činnosti známo, že oba účastníci řízení jsou osobami vykonávajícími komunikační činnosti, což i účastníci sami potvrdili.

Věcně i funkčně příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí dané věci je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, který dle ustanovení § 127 odst. 1 ve spojení s § 107 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo

propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Jak je uvedeno v § 141 odst. 4 správního řádu, ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Navrhovatel prokázal, že s odpůrcem uzavřel dne 13. 12. 2011 Smlouvu, ve které se zavázal poskytovat odpůrci služby elektronických komunikací a odpůrce se zavázal platit navrhovateli cenu za poskytování těchto služeb. Na základě Smlouvy vystavil navrhovatel odpůrci vyúčtování poplatku za připojení do sítě Internet následujícími fakturami:

č. 2120400358 na částku 14.400 Kč včetně DPH za leden 2012 se splatností dne 13. 1. 2012,
č. 2120400605 na částku 14.400 Kč včetně DPH za únor 2012 se splatností dne 11. 2. 2012,
č. 2120401057 na částku 14.400 Kč včetně DPH za březen 2012 se splatností dne 11. 3. 2012
č. 2120401509 na částku 14.400 Kč včetně DPH za duben 2012 se splatností dne 12. 4. 2012,
ze které požadoval uhradit částku 5.760 Kč.

Správní orgán musí konstatovat, že odpůrce na písemnosti zaslané správním orgánem nereagoval, ačkoliv byly doručovány do jeho datové schránky, kde si je nevyzvedával. Datová schránka se zřizuje fyzické osobě podnikající podle § 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, na základě její žádosti. Odpůrce tudíž věděl, že má datovou schránku zřízenou a že z titulu jejího zřízení mu plynou určité povinnosti, resp. že je v jeho zájmu sledovat obsah datové schránky. To, že odpůrce nesleduje obsah datové schránky tím, že se do ní nepřihlašuje, neznamená, že mu nebyly zaslané písemnosti řádně a se všemi důsledky doručeny. V tomto případě byly zaslané písemnosti správnímu orgánu doručeny fikcí, tj. uplynutím 10 dnů od dodání zprávy do datové schránky odpůrce/příjemce jak vyplývá z § 17 odst. 4 téhož zákona.

Přesto, že odpůrce na vedené správní řízení nereagoval, má správní orgán za dostatečně prokázané, že navrhovatel odpůrci služby sjednané ve Smlouvě poskytoval do doby, než navrhovatel odstoupil od Smlouvy. Tudíž byl oprávněn za ně účtovat ceny sjednané ve Smlouvě za období leden, únor, březen a část dubna 2012 v celkové výši 48.960 vč. DPH.

Správní orgán tedy považuje uplatněný nárok navrhovatele vůči odpůrci ve výši 48.960 Kč vč. dle vystavených vyúčtování/faktur za prokázaný a důvodný.

Navrhovatel zároveň v podaném návrhu požadoval po odpůrci uhradit úrok z prodlení z neuhrazených částek na základě vystavených faktur ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení. Proto se správní orgán dále zabýval tímto nárokem navrhovatele a dospěl k závěru, že článek 7 odst. 1 Všeobecných podmínek, který stanoví, že za nedodržení termínu splatnosti má poskytovatel (navrhovatel) nárok účtovat úrok z prodlení ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení, je ve smyslu § 39 občanského zákoníku účinného v době vzniku závazku (tj. zákon č. 40/1964 Sb.) neplatný, a to pro rozpor s dobrými mravy.

Otázkou sjednané výše úroku z prodlení a případného rozporu takového ujednání s dobrými mravy se zabýval i Ústavní soud, když ve svém nálezu ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07, judikoval:

„Zásada smluvní volnosti je v daném případě modifikována účelem a smyslem sankčního a motivačního mechanismu institutu úroků z prodlení; jejich použití je možné a zákonné, jejich výše však nemůže být bezbřehá. Pokud bývá v judikatuře zdůrazňováno, že porušení zásad poctivého obchodního styku při uplatnění nároku na úrok z prodlení je nutno zkoumat ve vazbě na konkrétní okolnosti, na zásadu řádného a včasného plnění závazků a že rozpor právního úkonu s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a k jejich tehdejšímu postavení, je samozřejmě taková úvaha potud správná, pokud sama výše těchto úroků nemá spíše než motivační charakter právě charakter šikanózní. Částka, kterou je povinen platit subjekt, jenž se dostane do prodlení, odpovídající úroku 182 % ročně, jako je tomu právě ve zkoumaném případě, je již očividně (rovněž) za hranicí, kterou lze považovat podstatě a smyslu daného institutu úroku z prodlení za adekvátní. ... Důsledkem toho je hrubý

nepoměr mezi vzájemnými povinnostmi stran, které mezi sebou vedly spor. Žalobci tak bylo přiznáno tolik, kolik by zdaleka nemohl získat, uložil-li by vymáhanou částku u kterékoli banky a ani si nelze představit jinou investici, která by nabízela obdobný zisk. Jak již bylo uvedeno, smysl úroku z prodlení lze nacházet v jeho motivační a sankční funkci, pokud se dlužník ocitne v prodlení se včasným a řádným vrácením dluhu. I zde je však nutno - podle názoru Ústavního soudu - dbát na zásadu přiměřenosti, jeden ze stěžejních principů ústavního soudnictví, dodržovaný v demokratických právních státech, chápaný nikoliv pouze formálně, ale zejména materiálně (materiální právní stát). Již odedávna, a to i v obchodním styku, platí ve slušné společnosti maxima „každému co jeho jest“; ani zajištění tohoto smluvního nároku však nesmí být nadměrné. Je pochopitelné, že zcela neúměrná výše úroků, a to i úroků z prodlení, může být oprávněně pocíťována dotčeným subjektem jako nespravedlivá, a to i bez ohledu na to, je-li v konkrétním případě pro něj likvidační či nikoliv. To přirozeně musí být konfrontováno i z hlediska objektivního posouzení dané věci.“

V tomto konkrétním případě byla výše úroku z prodlení podle čl. 7 odst. 1 Všeobecných podmínek stanovena na 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení, tj. ve výši převyšující dle shora uvedeného nálezu Ústavního soudu hranici, kterou lze považovat za adekvátní podstatě a smyslu smluvního úroku z prodlení.

Správní orgán při posuzování platnosti smluvního ujednání o výši úroku z prodlení nevycházel pouze ze závěrů judikatury k danému právnímu problému, nýbrž ze všech rozhodných okolností daného případu.

Správní orgán se prvořadě zabýval okolnostmi uzavření Smlouvy a postavením smluvních stran v tomto smluvním vztahu. V tomto konkrétním případě, ačkoliv i odpůrce byl v době uzavření smluvního vztahu osobou podnikající v elektronických komunikacích, byla uzavřena tzv. formulářová Smlouva, jejíž nedílnou součástí byly i Všeobecné podmínky. Tím měl odpůrce podle správního orgánu v tomto smluvním vztahu postavení slabší strany, neboť pokud měl zájem o navrhovatelem nabízené služby elektronických komunikací, nezbývalo mu, než akceptovat navrhovatelem předložený formulářový návrh Smlouvy vč. Všeobecných podmínek (jak je uvedeno dále) bez toho, že by mohl ovlivnit jejich obsah, který jde tak k tíži navrhovatele, který znění Smlouvy i Všeobecných podmínek formuloval.

Autonomie vůle smluvní stran však nemůže být dle názoru správního orgánu bezbřehá a v rozporu se zákonem. Podle ustanovení článku 7 odst. 1 Všeobecných podmínek by navrhovateli vznikl nárok na uhrazení úroku z prodlení ve sjednané výši přesahující 182 % ročně. Tato překračuje hranici, kterou lze považovat za adekvátní podstatě a smyslu smluvního úroku z prodlení v intencích shora zmíněného nálezu Ústavního soudu. V daném případě by tak výše smluvního úroku z prodlení představovala ke dni vydání tohoto rozhodnutí téměř sedminásobek samotné dlužné částky.

Na základě shora uvedených zjištění správní orgán dospěl k závěru, že stanovená výše smluvního úroku nemá jakékoli objektivní opodstatnění a nemá dle názoru správního orgánu v daném případě charakter motivační, ale spíše šikanózní, a to zcela v intencích shora zmíněného nálezu Ústavního soudu. Podle § 39 občanského zákoníku je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází a nebo se přičí dobrým mravům, neplatný. Podle § 3 odst. 1 občanského zákoníku výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy. V rozhodné době platný obchodní zákoník pak v § 265 stanovil, že výkon práva, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku nepoživá právní ochrany. Předmětný článek 7 odst. 1 Všeobecných podmínek je tak dle názoru správního orgánu absolutně neplatný pro rozpor s dobrými mravy a nemůže proto vyvolat předpokládané právní účinky. Přiznání úroku z prodlení v této výši s ohledem na závěry judikatury a s přihlédnutím k rozhodným okolnostem daného případu by odporovalo základním principům spravedlnosti. Z uvedených důvodů správní orgán úrok z prodlení v navrhovatelem požadované výši 0,5 % z dlužných částek za každý den prodlení nepřiznal.

Absolutně neplatný právní úkon je neplatný vždy ex tunc, tedy od svého počátku. Z uvedeného vyplývá, že z důvodu absolutní neplatnosti nebyl tedy úrok z prodlení ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení sjednán od samého počátku. S ohledem na

skutečnost, že Smlouva byla uzavřena v režimu v té době účinného obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.), je třeba v takovém případě aplikovat ustanovení § 369 obchodního zákoníku, jež stanoví: „*Je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvně stanovena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.*“

Po přezkoumání nároku navrhovatele dospěl správní orgán k závěru o neplatnosti sjednané výše úroku z prodlení, tudíž zde s ohledem na výše zmíněnou zákonnou úpravu nastává povinnost platit úroky z prodlení ve výši určené předpisy práva občanského.

Podle § 517 odst. 2 v dané době účinného občanského zákoníku platí: „*Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.*“

Z obsahu návrhu navrhovatele jasně vyplývá jeho požadavek na úhradu jistiny včetně úroku z prodlení, tudíž v intencích návrhu a s ohledem na shora uvedená zákonná ustanovení, přiznal správní orgán navrhovateli zákonný úrok z prodlení z dlužné částky, a to dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Výše zákonných úroků z prodlení se určuje podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., jehož znění cituji: „*Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů.*“ Pro dané období byla Českou národní bankou stanovena 2T repo sazba ve výši 0,75 %, která platila od 7. 5. 2010 do 29. 6. 2012.

Na základě uvedeného přiznal správní orgán úroky z prodlení v zákonné výši, jak je uvedeno v části I. výroku rozhodnutí a zamítl návrh navrhovatele v části, kterým požadoval uhradit úrok z prodlení z neuhrazených částek na základě vystavených faktur ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení, jak je uvedeno v části II. výroku tohoto rozhodnutí.

Dále se správní orgán zabýval oprávněností požadavku navrhovatele na úhradu vyúčtované smluvní pokuty ve výši 26 400 Kč.

Navrhovatel tvrdil a prokázal, že dopisem ze dne 6. 4. 2012 v souladu s čl. 6.2 písm. b) a čl. 9.8 písm. d) Všeobecných podmínek odstoupil od Smlouvy pro prodlení odpůrce s úhradou vyúčtovaných cen za poskytnuté služby elektronických komunikací ve výši 43.200 Kč.

Dále navrhovatel doložil, že odpůrce v souladu se Všeobecnými podmínkami vyúčtoval fakturou č. 2121700005 se splatností 1. 8. 2012 smluvní pokutu ve výši 26.400 Kč. Povinnost uhradit smluvní pokutu vznikla odpůrce podle bodu 7.4 Všeobecných podmínek, kde je uvedeno, že v případě odstoupení od Smlouvy je odpůrce povinen uhradit smluvní pokutu ve výši odpovídající souhrnu peněžních plnění, která by při řádném průběhu smluvního vztahu uhradil navrhovateli do okamžiku sjednaného ukončení Smlouvy.

Z uvedeného vyplývá, že navrhovatel opírá nárok na smluvní pokutu o ujednání obsažené ve Všeobecných podmínkách, a to za odstoupení od Smlouvy ze strany navrhovatele pro porušení povinností odpůrcem hradit sjednané ceny za poskytnuté služby.

Ukončení Smlouvy ze strany navrhovatele, se kterou je tato smluvní pokuta spojena, však nelze považovat za porušení smluvní povinnosti odpůrce, a to bez ohledu na důvod ukončení Smlouvy. Jde pouze o výkon práva, s nímž není možno spojovat nárok na smluvní pokutu. Nebyl tak naplněn základní pojmový znak smluvní pokuty jako sankce za porušení smluvní povinnosti. Ujednání o smluvní pokutě v bodu 7.4 Všeobecných podmínek, o které navrhovatel opírá svůj nárok na vyúčtovanou smluvní pokutu, je tedy třeba ve světle příslušných ustanovení občanského zákoníku hodnotit jako neplatné. Vzhledem ke skutečnosti, že svou povahou jde o neplatnost absolutní, přihlíží k této neplatnosti správní orgán z úřední povinnosti. Nárok navrhovatele byl v textu Všeobecných podmínek podmíněn kumulativním splněním podmínky porušení právní povinnosti odpůrce a ukončením Smlouvy. To, zda navrhovatel ukončí smluvní vztah či nikoli, a tedy zda nastane skutečnost rozhodná pro přiznání nároku na smluvní pokutu, tak záviselo plně na jeho vůli.

Názor, že smluvní pokuta je sjednána neplatně, pokud její úhrada není vázána na porušení smluvní povinnosti, ale na ukončení smluvního vztahu ze strany navrhovatele, se kterým spojuje svůj nárok na smluvní pokutu, vyjádřil také Nejvyšší soud ČR ve svých rozhodnutích (např. v usnesení ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 32 Odo 1260/2006, v rozhodnutí ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2575/2010, v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 33 Cdo 3455/2009), který považuje za absolutně neplatné nároky na smluvní pokutu, pokud jsou kromě porušení povinnosti účastníka vázány také na ukončení smluvního vztahu druhou stranou. Smluvní pokutu lze sjednat vždy pouze jako nepodmíněnou, nelze tedy kumulovat dva předpoklady, tj. porušení povinnosti dlužníkem a věřitelem nebo vznik povinnosti zaplatit smluvní pokutu vázat kumulativně jak na porušení smluvní povinnosti, tak na následné odstoupení od smlouvy.

V rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2720/2011 ze dne 19. 10. 2011 pak tento soud konstatuje: „...*Jinak je ovšem třeba posuzovat situaci, kdy je smluvní pokuta sjednána pro případ, že v důsledku neplnění povinnosti jednou stranou vzniká druhé straně právo na odstoupení od smlouvy, a pro tento případ je smluvně založeno právo odstoupivší strany požadovat smluvní pokutu. Je-li vznik povinnosti zaplatit smluvní pokutu vázán nejen na porušení smluvní povinnosti jednou stranou, ale i na následné odstoupení od smlouvy stranou druhou, pak je smluvní pokutou sankcionován v podstatě výkon práva odstoupení od smlouvy, pročež je takovéto ujednání třeba považovat za odporující ustanovení § 544 obč. zák. umožňujícímu sjednat smluvní pokutu pouze pro případ porušení povinnosti a jako takové za absolutně neplatné dle § 39 obč. zák. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 32 Odo 1113/2003, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1857/2008). Není přitom rozhodující, že odstoupení od smlouvy bylo vyvoláno porušením povinností ze strany druhé smluvní strany (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 33 Cdo 3455/2009, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2575/2010).*“

Na základě uvedeného musí správní orgán konstatovat, že ustanovení Smlouvy o sjednané smluvní pokutě je absolutně neplatné, proto navrhovateli nárok na úhradu smluvní pokuty nevznikl. Vzhledem k tomu, že navrhovateli nevznikl nárok na úhradu jistiny, nevznikl mu ani nárok na úhradu požadovaného příslušenství k této jistině v podobě úroků z prodlení. Proto byl nucen správní orgán v této části návrh navrhovatele zamítnout, jak je uvedeno v části III. výroku toho rozhodnutí.

K části IV. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že při posuzování nároku navrhovatele na náhradu nákladů potřebných a vynaložených k účelnému uplatňování nebo bránění práva vycházel z § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích: „*Předseda Rady přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady. Předseda Rady přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.*“

V tomto správním řízení navrhovatel uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení za u hrazený správní poplatek ve výši 3.015 Kč vyměřený podle položky 110 písm. c) Sazebníku, který je přílohou zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a dále za odměnu za právní zastoupení dle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech, se považuje za tarifní hodnotu částka 5 000 Kč, přičemž ve spojení s § 7 téže vyhlášky je sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby 1.000 Kč z uvedené tarifní hodnoty, k tomu náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky (tzv. režijní paušál) ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. V tomto řízení uznal správní orgán právnímu zástupci navrhovatele 2 úkony

právní služby (převzetí zastoupení a podání návrhu na zahájení řízení), tj. 2x po 1.000 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč, celkem 3.149 Kč vč. DPH.

Vedle návrhu na zahájení řízení uplatnil právní zástupce navrhovatele podáním ze dne 26. 5. 2015 žádost o ochranu proti nečinnosti. Podle názoru správního orgánu však v tomto případě nejde o účelně vynaložený náklad na uplatnění práva, který by bylo možné přiznat k úhradě odpůrci. Tento úkon totiž vznikl částečně v souvislosti s tím, že právní zástupce navrhovatele podal návrh na zahájení řízení na formuláři a cestou určenou pro spory podle § 129 zákona o elektronických komunikacích. Přitom měl být návrh na zahájení řízení správně uplatněn jako spor podle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Jde tedy o úkon, který byl proveden v důsledku nesprávného postupu právního zástupce navrhovatele.

Vzhledem k tomu, že v tomto řízení byl navrhovatel úspěšný toliko v částce 48.960 Kč s příslušenstvím, a jeho neúspěch byl ve výši 26.400 Kč s příslušenstvím, přiznal mu správní orgán pouze poměrnou část nákladů, kterou účastník řízení vynaložil při účelném uplatňování práva, která je ve výši rozdílu úspěchu a neúspěchu účastníků řízení uvedená v procentech. V tomto případě má navrhovatel podle poměru úspěšnosti ve věci nárok na náhradu nákladu řízení ve výši 29,94 %, a to za uhrazený správní poplatek částku ve výši 902,58 Kč a za právní zastoupení za 2 úkony právní služby částku ve výši 942,69 Kč vč. DPH.

K navrhovatelem požadované lhůtě k uhrazení dlužné částky do 3 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí správní orgán uvádí, že ji neshledal za nepřiměřenou. V této lhůtě je podle správního orgánu možno splnit uloženou povinnost v rozhodnutí. Navíc uvedená lhůta ke splnění povinnosti k peněžitému plnění vychází i z ustálené soudní praxe.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. přihrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats nebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, kdy účastník disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

DS
VYPRÁVENO DNE 18-01-2016 - 2x